

Festgudstjeneste i Løgumkloster kirke

14. juni kl. 11.00

Hvad angår Jesu lignelse om det store festmåltid: Indrømmet! Jeg forstår godt dem, som siger nej tak til den mand, som har indbudt dem til et stort festmåltid. Det er dem, der har afvist invitationen, jeg umiddelbart bedst forstår i Jesu lignelse.

Den ene undskylder sig med, at han lige har købt sig en mark, den anden har ikke tid, for han skal ud at prøve sine nye okser, og den tredje undskylder sig med, at han lige er blevet gift.

En ny tilkøbt mark, nogle okser, der skal prøves til og det, at man lige er gift er vel egentlig ganske forståelige grunde til at sige nej tak til en fest. Alle har vi jo vores at se til, noget eller nogen, der skal passes, en dagligdag, som kræver sit, og som kræver vores tilstedeværelse og nærvær.

I disse uger med herlige dage og lyse nætter, sommer og sol, hvor tjørnen står i blomst og "hyldene dufter i stuen ind ude fra Danmarks haver", hvor køer og heste og får går på græs, og hvor byger går og kommer, ja i denne sommertid, med al det, som er den danske sommer, alt det, vi kan sanse og som vi synger om f.eks. i Thøger Larsens *Danmark nu blunder den lyse nat*, her har vi vel egentlig hverken behov for eller tid til at gå til et stort festmåltid et andet sted og inviteret af en mand, som vi måske knap synes, vi kender. Marken, dyrene, og pigerens latter og lyse hår er fest nok.

Jeg er godt med på, at man så kan bedømme de først inviteredes undskyldninger som dårlige og finde deres prioriteringer forkerte. Man kan jo indvende mod dem, at marken ligger der stadigvæk efter festen, og okserne kan vel også prøves af og trænes den næste dag i stedet, og endelig det nygifte par har jo formodentlig også tiden for sig, kan vel udsætte favntaget en stund, så der er vel egentlig ingen undskyldning for at takke nej, sådan som de først-indbudte gør det.

Men jeg forstår nu alligevel godt, hvorfor de siger nej tak, og jeg sætter også pris på nejsigernes sans for og prioritering af det nære og konkrete liv, som de virkelig tager del i: de ser til og passer den jord, de har fået overdraget. De passer deres dyr og søger nærvær med deres nærmeste.

Lignelsens nejsigere til invitation er jo dem, der passer deres dagligliv, og som bruger det pund, de er givet. De bestræber sig sikkert på at fylde med hæderligt virke deres dage og at hjælpe og værne om dem, som er svage, lige der, hvor de lever og bor.

Men det, at jeg så nemt og godt forstår dem, der takker nej tak, nærmest føler mig ét med dem, er vel så netop også grunden til, at jeg desto mere skal lade mig anfægte af Jesu lignelse om det store gilde.

Jesus fortæller netop lignelsen til dem, som jeg, der bedst forstår dem, der takker nej tak. Lignelsens ord er revsende ord til os, nutidens farisæere.

Det store festmåltid

Hvad Jesus vil fortælle med denne lignelse om det store gæstebud - udover at pege på radikaliteten og omfanget af Guds kærlighed - er, at vi aldrig kun lever for os selv og i vores egen verden. Og det hvor opbyggelig og godt det end er, at vi næres af den dagligdag, vi er givet, og tager alvorligt det ansvar, vi her står i og er sat i overfor hinanden.

Hvor meget vi end føler os hjemme i verden, nyder sommertidens glæder og de nære ting, så lever vi af andet og mere end det, vi selv kan sanse og se. Vi lever, når alt kommer til alt af Guds kærlighed og nåde, af hans vilje og kraft til at være tilstede og nærværende i vores liv og liv med hinanden.

Det er Guds nærvær, Guds ord og Guds ånd, vi lever af. Og det store festmåltid, som en mand inviterer til, repræsenterer netop i det bibelske univers fællesskabet med Gud og det fællesskab, Gud søger med os.

I Det gamle Testamente og netop i læsningen fra profeten Esajas i dag - den første læsning, vi hørte læst fra altret - hører vi således om profetens længsel efter det store messianske måltid, som skal komme på Zions bjerg.

Det er Gud, som der inviterer til fest. Og længslen efter Gud er en længsel efter at spise sammen med ham, at have måltidsfællesskab med ham og altså være så nær på ham, som når vi mennesker spiser sammen og udveksler ord og tanker. Festmåltidet er at ligne med en aften i paradiset, en stund fuld af Guds nærvær og fyldt med fællesskab med Gud og dermed med alt, hvad der er sandt, stort og godt i livet.

Universalisme

Profeten Esajas fortæller så også noget centralt om det store festmåltid, som Gud inviterer til: Engang skal Gud, skriver profeten Esajas, holde festmåltid *for alle folkene* på Zions bjerg, et festmåltid *med fede retter og lagret vin*.

Det er altså et måltid for alle folk og et måltid med masser af mad og drikke. Et måltid, hvor intet skal mangle.

Hermed angives to væsentlige karakteristika for Guds nærvær. Gud rækker ud til alle, inviterer alle folk i verden til fest, og hos ham skal intet mangle. Gud er nemlig både skaber og frelser. Han magter at samle verden og forny livet.

Det store festmåltid, som Gud inviterer os til, er *for alle folk*. Det er ikke dermed forkert at være forbundet med sit eget og at elske det nære liv, sommerens sol og

siden efterårets røde blade, men det er ikke tilstrækkeligt kun at have øje for sin egen mark og sin elskedes læber.

Når Gud inviterer alle folk, viser han, hvordan vi har et fællesskab med hinanden, mennesker imellem. Et fællesskab, som rækker ud over alle de skel, vi selv har sat og sætter imellem os. Vi er inviteret til at sidde ved det samme bord. Vi er alle inviterede gæster ved Guds bord.

Og når Guds fest er for alle, og vi alle er som gæster at regne, så er vi også som sådanne forbundne på denne jord, og vi har også derfor at tage ansvar for hinanden.

Vi skal elske hinanden, sådan som Gud har elsket verden og inviterer os til sit bord.

Mangelfuldt og nyt liv

Dette festmåltid, Gud inviterer til, skriver profeten Esajas, er samtidig *fuld af fede retter og lagret vin*. Med andre ord, der mangler intet og skal intet mangle.

Anderledes her. Jorden er lige nu sommerskøn. Det er jordbærtid og haverne er fulde af fuglesang. Men sommeren har sin tid, og verden er fortsat en verden under tidens dom. Vi lever et mangelfuldt sted, hvor vi fortsat sætter nye skel og har så mange sære ting for, som ødelægger og truer med at lægge livet i ruin. Jordens fede retter og vores egen lagrene vin rækker heller ikke langt i en verden i brand, og vi skal ikke være blinde overfor verdens ondskab.

Vi skal derfor glæde os over og takke ja til Guds invitation, for ved det måltid, Gud inviterer til, der skal der intet mangle.

Her skal vi så ikke blot tænke på et himmelsk menukort, et fyldt spisebord og et overflod af mad, og på, hvad vi allerbedst kan lide af mad og her kan tænke os at spise ved Guds bord. Det vigtigste ved det måltid, Gud inviterer os til at deltage i, og den fest, han vil, vi skal deltage i, er nemlig, at Gud her er nærværende og tilstede, og at måltidet finder sted på baggrund af, som profeten Esajas formulerer det, at Gud har opslugt døden.

Vi siger, at tiden æder sin børn, men det fællesskab, vi har med Gud, tager sit afsæt i, at Gud har opslugt døden. Det er det denne tro, som samler os ved hans bord og samler os til fest idag. Dette festmåltid med Gud er således stedet, hvor tårerne tørres af menneskets øjne, skriver Esajas, og hvor vores øjne åbnes for det fællesskab, vi har i festens indbyder, i Gud.

Guds grænseløse kærlighed

Hører I som jeg til dem, der nemmest forstod dem, der sagde nej tak til invitationen, og derfor står for dom, så kan jeg dog ikke andet end glæde mig over Guds vedholdende vilje til at holde fest, ja hans store og grænseløse gæstfrihed. Som vi sang det i Jens Roesendals nye salme til i dag:

*Som aldrig hørt og aldrig set
er det som nu er sket
en gæstfrihed der favner
os hver og en der kommer nær
og ser at Kristus nu er her
med al den fred vi savner.*

Gud væsen er kærlighed og det ikke at søge sig selv, og Jesu lignelse om det store gilde viser det så tydeligt i indbyderens favnende gestus.

Gud har elsket verden, sendt sin søn til verden, og han kalder i lignelsen de vanføre, de blinde og de lamme ind til bordet. Og da der derefter stadig er plads omkring bordet, sender han bud ud til alle de hjemløse, dem, der flakker omkring og sidder ved gærderne.

Gud rækker ud i alle mørke sprækker og ud i alle verdens hjørner for at samle til fest og dele sin glæde over, at døden nu er opslugt. Han vil give os nye kræfter til at leve og til at elske, ikke blot med ord og tunge, men også i gerning og sandhed.

Hjælp os til ikke at sige nej tak til din invitation! Og ræk os dit ord og din ånd, så vi sanser og forstår, at din gæstfrihed er livet.
I Jesu navn. Det ske. Amen